jest tudíž taková stížnost v tomto směru pro nedostatek legitimace nepřípustnou.

(Nález nejv. správ. soudu z 25. října 1923, č. 17.647/23.)

K § 2., odst. 2. n. z. ve znění zákona z 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. Toto ustanovení nelze rozšířiti na osoby jiné, nežli na osoby, které tvoří rodinu ve smyslu § 40. všeob. zák. obč.

(Nález nejv. správ. soudu z 3. prosince 1923, č. 18.898/23.)

K § 16. úr. zák. Stanovení příspěvků. Zákon má na mysli jako základ pro stanovení příspěvků úhrnnou sumu skutečného výdělku každého pojištěnce za dobu, za kterou se příspěvek vypočítává (§ 21. ú. z.), nikoli snad výdělek za nějakou jednotku pracovní doby (za den). Není tudíž a podle povahy věci nemůže býti podkladem pro výpočet příspěvku vždy výdělek roční. Z toho vyplývá jako nezbytný důsledek, že onu cifru, kterou druhá věta § 16., odst. 1., vyznačila maximální výdělek pro stanovení příspěvků započítatelný, nelze pokládati za měřítko ciferně konstantní. Nelze přece předpokládat ani, že by zákon byl chtěl hranici pro basi příspěvkovou stanoviti jen v případech, kdy touto basí je faktický výdělek za rok, a bylo by protismyslné na výdělek připadající na dobu, která jest jen zlomkem roku, užívati jako měřítka cifry, kterou zákon vyjádřil výdělek za rok. Jest tedy ustanovení druhé věty odstavce 1. § 16. ú. z. pojímati jako vytčení principu závazného pro zjišťování základu, z něhož příspěvky mají býti vyměřeny, ze kteréhož principu teprve v každém jednotlivém případě jest logickou operací vyvoditi důsledky konkrétním okolnostem přiměřené. Podstata onoho principu v druhé větě prvního odstavce § 16. vytčeného tkví v tom, že pro stanovení příspěvku vzíti je za základ výdělek pojištěncem za určitou dobu faktický přijatý potud, pokud by, kdyby se přepočítal na výdělek roční, nepřesahoval sumu, již zákon na uvedeném místě jako hranici vyznačil. Matematicky vyjádřeno: poměr započítatelného výdělku za kratší dobu k započítatelnému výdělku ročnímu jest týž, jako poměr doby faktického zaměstnání k době roční.

K §§ 1. a 4., odst. 1 n. z. ve znění zákona z 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. Za pracovní, služební a učňovský poměr ve smyslu n. z. lze uznati jen takový dvojstranný poměr smluvní, v němž jako zaměstnavatel jest zúčastněna osoba dle § 4., odst. 1 n. z. kvalifikovaná, t. j. osoba, na jejíž účet jest »provozován podnik nebo hospodářství«. Nezbytný znak, který určuje zaměstnavatele ve smyslu zákona, jest tedy »provozování podniku nebo hospodářství«. Provozování hospodářství již dle svého vlastního významu a zvláště ve spojení, ve kterém je výrazů těchto v zákoně použito (»provozovati podnik nebo hospodářství«) neznamená totéž jako »vésti domácnost«, byť snad v některých případech domácnost byla v tak úzkém spjetí s hospodářstvím výdělečným, že slušelo by ji považovati za článek »provozovaného hospodářství«. Osoby zaměstnané ve služebním poměru v domácnosti nepodléhají tudíž nemocenské pojistné povinnosti.

(Nález Nejv. správ. soudu z 2. července 1923, č. 4344/23.)